

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **S. M.**

skazanego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 maja 2020 r.

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W kasacjach obrońców skazanego S. M. zamieszczone zostały wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...) oraz wyroku sądu *meriti*. Wnioski te okazały się jednak niezasadne.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. jest dopuszczalne jedynie, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności świadczących o tym, że wykonanie takiego orzeczenia pociągnęłoby za sobą dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Co więcej, wniosek powinien zawierać dodatkową argumentację, wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2004 r., V KK 282/04, OSNKW-R 2004, poz. 1725 oraz z dnia 25 stycznia 2006 r., V KK 476/05, OSNKW-R 2006, poz. 196).

Zawarte we wniesionych kasacjach wnioski obrońców zadość warunkom tym nie czynią, zaś ich autorzy, poza zgłoszeniem samego żądania i subiektywnym przekonaniem co do skuteczności swoich skarg kasacyjnych, nie pokusili się o jakiegokolwiek merytoryczne uzasadnienie konieczności zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k.

Nie negując wagi podniesionych w kasacjach zarzutów należy zauważyć, że w sprawie tej nie zostały przez obrońców przedstawione żadne tego rodzaju istotne względy, które już na tym etapie postępowania wskazywałyby na ewentualną merytoryczną nietrafność zaskarżonego kasacją orzeczenia, a tym samym uprawdopodobniały skuteczność nadzwyczajnego środka zaskarżenia, zaś z drugiej świadczyłyby o nieodwracalności skutków w razie wykonywania wobec skazanego kary. Nie świadczy o tym w szczególności ilość sformułowanych zarzutów, z których żaden nie wskazuje na wystąpienie uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. Skarżący odwołują się bowiem do tej podstawy kasacyjnej jaką stanowi naruszenie prawa, co z kolei wymaga nie tylko analizy pod kątem tego, czy naruszenie takie ma charakter rażący, lecz również ustalenia wpływu i to istotnego stwierdzonego ewentualnie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji, wymaga znacznego uprawdopodobnienia zasadności tejże kasacji, a przynajmniej jednego z wielu zarzutów, czego w tym wypadku skarżący – jak wspomniano wyżej – nie wykazali. Stanowisko to wspiera argumentacja Prokuratury Regionalnej w [...]. zawarta w pisemnej odpowiedzi na kasacje (doręczonej stronom postępowania), w której wniesiono o oddalenie obu kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*).